

[Kaj Hansen.]

tre partier, kommunisterne, SF og VS, her har fremsat, er ikke udtryk for de tre partiers syn på boligpolitik på lidt længere sigt. Nej, det er simpelt hen fremtvet af den helt håbløse boligpolitiske situation, som vi er havnet i efter boligforliget af 1974. Forslaget tager sigte på at vende den nedadgående og asociale boligpolitik til en opadgående og mere social og beskæftigelsesfremmende politik.

Da vi havde debatten om kommunisternes forespørgsel til boligministeren, hævdede jeg, at antallet af påbegyndte boliger i begyndelsen af 1977 ville være 30.000 eller derunder. Det blev bestridt af boligministeren, som regnede med et højere tal. Men nu har vi lige fået en redegørelse fra det økonomiske råds formandskab, og hvad siger så formandskabet? Det kan man se i punkt 15 under boligbyggeri:

»Påbegyndelserne af nyt boligbyggeri er steget noget mere i den forløbne del af 1976 end skønnet i forårsrapporten, men der må ind i 1977 ventes meget lave påbegyndelsestal, jfr. det nedenfor anførte skøn på 27.000 påbegyndelser for hele året 1977.«

Så vidt det økonomiske råds formandskab. Hertil kommer, at formandskabet siger:

»Med et forsigtigt skøn vil dette indebære, at beskæftigelsen inden for nybyggeriet formindskes med godt 10.000 mand fra efteråret 1976 og frem til midten af 1977.«

Det er de hårde, barske kendsgerninger, dette forslag skal bedømmes efter. Det vil sige, at set i forhold til boligproduktionen i de sidste 4 år før boligforliget af 1974 er der nu tale om en halvering af boligproduktionen, når vi kommer ned på 27.000. Fortsætter denne udvikling, så varer det vel ikke så forfærdelig længe, før kommunerne for at skaffe husly til dem, der ikke kan få tag over hovedet, vil begynde at spekulere på at opføre de under første verdenskrig forhadte husvildeboliger. Man tror da ikke, man kan halvere boligproduktionen her i landet, uden at der opstår boligmangel? Hvis man virkelig tror det, så er man mere naiv, end et folketing burde tillade.

Forslaget går i sin enkelhed ud på, at den del af kvotaen på de 40.000 boliger årligt – som vi for øvrigt ikke anser for nok, men som er boligforligets målsætning – som ikke tilvejebringes på anden måde, hvis ikke der bygges på privat initiativ, nemlig 32.000, overføres til det almennyttige byggeri for i hvert fald at komme op på det minimum på 40.000, der ikke

er vores, men som er boligforligets målsætning. For at dette kan lade sig gøre, er det nødvendigt at ændre finansieringsordningen. Vi foreslår derfor, at staten overtager såvel kommunernes andel af den direkte finansiering på 5 pct. som Landsbyggefondens andel på 8 pct. Dermed er finansieringsspørgsmålet for så vidt løst, men kun på kortere sigt.

Vi erkender imidlertid, at det er en kortsigtet løsning. Vi havde hellere set fuld statsfinansiering til en årlig ydelse på 4 pct. Derfor er der til forslaget knyttet en momsrefusion på 400 kr. pr. m². Jeg forstår heller ikke boligministerens udregning. Man giver 400 kr. pr. m², og dem trækker man selvfølgelig først fra, inden man begynder at låne nogle penge, og derfor vil det selvfølgelig komme til at betyde en lejenedsættelse på 540 kr. pr. måned. Det skulle ikke være vanskeligt at forstå. Vi anerkender også, at SF er gået med til denne momsrefusion.

Forslaget skal selvfølgelig ses i lyset af den katastrofale boligproduktion og den permanente og stadig voksende arbejdsløshed, man har i byggefagene. I virkeligheden ligger dette forslag inden for boligforligets målsætning, hvis man vil erkende det, og burde faktisk også støttes af boligforligets partier. Hvis regeringen og forligspartierne ikke vil støtte dette beskudne forslag til at rette op på boligsituationen og beskæftigelsen, ja, så må konklusionen være, at på dette område har boligforligspartierne hverken politisk vilje eller økonomisk eller politisk handlekraft.

Jeg tror nok, at den redegørelse, der er kommet fra det økonomiske råds formandskab, hvor de forudsætter en så katastrofal boligproduktion, vil gøre det noget svært for forligspartierne at afvise, at der i hvert fald skal gøres noget ved denne sag. Hvis der skal gøres noget, så er dette forslag fra de 3 partier et meget godt grundlag at starte på.

Boligministeren (Helge Nielsen):

Jeg vil gerne sige, både til hr. Henning Philipsen og til hr. Wilhelm, at jeg ikke er kommet med de bemærkninger om disse tal for at nedvurdere tingene. Jeg har altså kun klart villet markere det, for at man ikke skulle komme ud i den risiko, at man gik ud og lavede propaganda for noget forkert. Jeg kender da de ærede medlemmer så godt, at jeg ved, at de nødig ved en fejltagelse ville komme til at nævne nogle tal, der er for store om nedsæt-